

den házban rádió. Gazdagon fölszerelt könyvtár, mely hozzáférhető mindenki számára. Kis kertek. És itt, ebben a városkában senkinek sem kell fáznia. Ujra kérдем, miért nem boldog? Makaacsul kinéznek az ablakon és legtöbbször nem is felelnek. Megrándítják a vállukat, vagy rámnéznek idegenül és meglehet, úgy gondolják, ostoba vagyok nagyon.

Nem a húsosfazék mellől beszélek. Én szegény asszony vagyok.

Ma mindenki többet akar, mint amit Isten ad neki. Akinek jut egy szoba-konyhás lakás, két szobásra vágyik. Ha eljut a két szobáig, csempés konyhát és fürdőszobát akar. Az is megvan? Cselédet! Az is kerül? Valami mást...

Pedig a legtöbb ember elérheti a boldogságot, csak akarnia kell. Nem szabad makaacsul elzárkózni ettől a szótól. Nem szabad véglegesen elintézni életünket ezzel a két szóval: „boldogtalan vagyok!”

Annyiféle egyesület van. Alapszabályokat és terveket alkotnak, kinyomtatják, megtanácskozzák és határozatokat hoznak. De hol van egy olyan egyesület, ahol megmagyarázzák egymásnak az emberek, hogy a boldogságot mindenki a kezében tartja? Hogy boldogság a földél a fejünk fölött, a kenyér a kézben, a párna a fejünk alatt, a gyermek a karunkban? Hogy boldogság a rét, a csillagos ég, a suhanó felhők, a könyveink, egy-egy kis dal vagy a zongorán felesendő akkord.

Talán majd küld valakit az ég, aki szívígérő szavakkal odaáll az emberek elé, megmagyarázza nekik azt, amit érzek, de elmondani egészen nem tudok. Akkor kevesebb lesz az öngyilkosság és több a napfényben ringó böcső. Kevesebb lesz az „ismeretség” és több jegygyűrűt vásárolnak az ékszerboltban. Én csak annyit tudok mondani, túl könnyeken és gyászon: Szép a világ...

(Nagykárolyi Etelka.)

A VÖLGY S A HEGY

Ha én hegy volnék! (sóhajtott a völgy)

Ha én hegy volnék! Milyen isteni

A csillagok szomszédságából

A nagyvilágra tekinteni!

Az a boldog hegy, ott uralkodik

Királyi széke dicső magasán,

Körülövedzi hódolattal

Fejét a felhő tömjénfüst gyanánt.

A kelő nap első sugáriból

Tesz homlokodra arany koszorút,

S a lemenő palástul adja

Rá végsugarainak bíborát.

Ha én hegy volnék! Itt elbújva kell
 Áttengenem homályos léteimet,
 A szomszédig sem láthatok, s a
 Szomszédból sem láthatnak engemet...

Ha én völgy volnék! (sóhajtott a hegy)
 Ha én völgy volnék! Oh milyen rideg
 Ez a magasság, ez a dicsőség,
 Amelyet tőlem úgy irigylenek.

Engem talál az első napsugár,
 És az utolsó is rajtam ragyog,
 És mégis mindig olyan puszta,
 És mégis mindig oly hideg vagyok.

Pillangó, harmat, esalogány, virág...
 Hiába hívom, egyik sem szeret,
 S mi odalenn enyelgő szellő,
 Az idefönn csatázó fergeteg.

Ha én völgy volnék! élnék ott adant,
 A nagy világtól mélyen rejtve el,
 S cserélgetném a boldogságot
 A szép tavasz kedves szülöttivel!

(Petőfi Sándor.)

A BOLDOG PESTIEK

Hiába is dícséritek
 A szép természetet!
 Az tart legföljebb veletek,
 Ki rossz gombát evett.
 Szegény, szegény falusiak
 S kisvárosbeliek!
 Mi élünk csak valódiilag,
 Mi, boldog pestiek!

Lakásunk fényes palota;
 Mindent találni benn,
 Mit a mesterség adhata,
 Hogy legyen kényelem.
 Selyem, rugalmas pamlagunk
 Lágy hintaként remeg;
 Egész török basák vagyunk,
 Mi, boldog pestiek!

És minden nap véghez viszünk
 Nagy epikuri tort,
 Hol étket és italt nekünk
 Száz cifra szolgál hord;
 Míg a zenének hangjai
 Vigan fölzengenek,
 Lelkünk elandalítani,
 Mi, boldog pestiek!

Hát a színház? A táncterem
 És több efféle hely?
 Kapunk alatt hintó terem,
 S mint a villám visz el.
 Így múlik éjünk és napunk,
 Nines hijja semminek,
 Míg végre esődöt nem kapunk
 Mi, boldog pestiek!

(Petőfi Sándor.)